

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2012. g. janvaris/februāris/marts

83. gads

SATURS

VĀKS1

REDAKTORA PIEZĪMES.....2

SVĒTĀ NAKTS

*Egles zara zaļā vēda,
sniegs uz zemi laidies balts.
Sniegā vientulīgas pēdas,
gaiss kā dzidrs stikls salts.*

*Ceļa mājas dusē miegā,
apklāj dvēseli gurušo.
Zvaigznes zaigo baltā sniegā –
kas ir gājis teku šo?*

*Vai kāds gatavs veltei aiznest
savu sirdi, tumsu šķirt?
Vai zied šonakt Lielā zvaigzne?
– Betlēme tik tālu ir.*

*Egles zara zaļā vēda.
balts uz zemi laidies sniegs.
aizput vientulīgās pēdas,
sirdi klusi apkampj prieks.*

*Klajumā atzogas krēsla,
mežmala tumsā grimst.
Šonakt vienkāršā kūtī
pasaules Glābējs dzimst.*

*Spožums – pie ganiem nāk ciemos,
krašņums – kur eņģeļi dzied;
viekārsā kūtī pie loga
vientuļa zvaigzne zied.*

*Zvaigznes klusajā gaismā
gribas nostāties man,
klausīties Bernā maigā,
tālē kā dziesma skan.*

*Šai naktī viss savādā virpulī jaucas:
sniegs zaigojot paceļas zvaigžņu mājās,
bet baltākās zvaigznes uz zemi snieg
un klusi pār kailajiem laukiem klājas.*

*Šai naktī mirgo un spīguļo sniegs
un augstumos zvaigznes zaļgani aukstas;
šai svētajā naktī ir debess un zeme
kā klusā lūgšanā saliktas plaukstas.*

VĀKS, BETLĒMES AINA.....	1
REDAKTORA PIEZĪMES.....	2
Svētā nakts	
AUGSTĪBAS MIERS.....	3
Māc. E. Mažis	
ZIEMSVĒTKOS.....	4
A.Cīrulis	
PBLA GODA BALVA ARVĪDAM PURVAM.....	5
OC	
DIEVS SŪTĪJA GAISMU.....	5
ALBA Māsu apvienība	
VĒSTULE EFEZIEŠIEM – DIEVA NOLIKUMS DRAUDZĒM (19).....	6
Māc. O. Cakars	
VARBŪT.....	8
M. Cakare	
PLĀUJAS SVĒTKI AIZPUTES DRAUDZĒ.....	8
A. Lauva	
VENTSPILNIEKI – TALSOS.....	9
A. Lauva	
99 GADI RĪGAS GOLGĀTAS DRAUDZEI.....	11
E. Biķis	
BUKSKAUNTIJĀS LATVIEŠU BAPTISTU DRAUDZES SIMTGADE.....	12
L.P.	
VĒSTURISKS PĀRSKATS PAR BUKSKAUNTIJAS DRAUDZI.....	14
māc. Dr. U. Ukstiņš	
GADA SVĒTKI UN CELSMES DIENAS.....	15
O. Cakars	
TORONTO DRAUDZES 60. GADA SVĒTKI.....	16
O.C.	

Kristīgā Balss

un cita informācija lasāma arī ALBAs mājaslapā:

www.latvianbaptistsinamerica.org

Visi Kristīgās Balss abonentu maksājumi sūtāmi: **Mrs. Lidija Aistare, 10925 Zemgale Rd. Three Rivers, MI 49093, USA. Kristīgā Balss ir Amerikas Latviešu Baptistu apvienības izdevums, iznāk ik gada ceturksni. Redaktors Oļģerts Cakars, 742 N. Lombard Ave., Oak Park, IL 60302, USA. Tālrunis 1 - 708 -383 - 5285. e-pasts: kbcakars5@comcast.net. Turpat adrešu maiņas.**

Gada abonements ASV dol. 15.00, katrs nākošais abonements vienam gadam ASV dol. 10.00.

CHRISTIAN VOICE – published quarterly by the Union of Latvian Baptists in America. Editor: Oļģerts Cakars 742 N. Lombard Ave., IL 60302, USA. Phone 1 - 708 - 383 - 5285

Subscription rates: One year \$ 15.00; each additional subscription \$ 10.00.

Titullapas galvu zīmējis Viestarts Aistars.

Augstības miers

Lūkas 2:13-14

Rīgas Āgenskalna draudzes mācītājs Edgars Mažis

“Piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze, tie slavēja Dievu un dziedāja: “Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā Viņam labs prāts” (Lūkas 2: 13-14).

Tas, kas nekad nav lidojis, īsti nezina, kā tur augšā izskatās. Tam, kas nekad nav pakāpies mazliet augstāk par šo zemi, ir gājusi gaŗām kāda jauka pieredze. Ziemassvētki ir brīdis, kad mēs varam uzdrošināties pakāpties augstāk. Pacelties pāri ikdienībai, tām daudzajām rūpēm, kas mūs tik bieži pavada. Bet atrauties no zemes nav viegli. Jo, kamēr mēs staigājam un kontrolējam savu dzīvi, mums savā ziņā ir vieglāk. Lidot, nozīmē kaut ko mainīt. Vismaz lenķi, kā skatāmies uz savu dzīvi. Un šajā īpašajā vakarā mēs varam skatīties debēs, varam domāt un brīnīties par Visumu, par to neapprakstāmo un majestātisko, ko Dievs mums ir devis. Un tas viss tāpēc, ka Jēzus Kristus reiz nāca šajā pasaulē. Tas viss ir Viņa dēļ. Ziemassvētku eglīte, dāvanas, labdarība un iepriecināšana tam seko, jo Kristus ir nācis, lai mūs iedvesmotu un izmainītu. Bet šīs izmaiņas ir grūti piedzīvot, ja mēs nevēlamies ieskatīties vislielākajā brīnumā, kuŗu mums ļauts apjaukt un redzēt. Varbūt pamēģināsim palidot šajā vakarā, pasapņot un paskatīties uz šo pasauli ar citām acīm.

Gods Dievam augstībā

Cik augsta ir augstība? Vai tas ir mazliet tālāk kā Gagarina veiktā trajektorija apkārt zemei? Vai tas ir Lielo Greizo Ratu augstums? Vai Polārzvaigznes augstums? Gaismas gadi, galaktikas, miljardiem kilometru. Un visur tur dod godu Dievam! Viņam, kas radījis zvaigžņu pulku, kas nolīcis likumus, kas ļauj mums dzīvot un uztur mūs. Debesis. Vai tīci, ka ir debesis? Varbūt, ka ir grūti saskatīt debesis, kad galvai pāri klājas šaubas, skepse, neticība. Gods Dievam augstībā! Debesu debesis dzied, slavē, virpuļo sajūsmas dejā, jo Glābējs ir dzimis.

Cik radībai viegli! Tur nav cilvēkam dotās izvēles iespējas. Tur ir vienkārša pakļaušanās Tam, kas zvaigznes vārdā sauc, Tam, kas pazīst un valda. Šajā naktī debēs ir svētki. Kaut arī mums grūti iedomāties, kā tur īsti izskatās, mēs mēģinām sakopot savas domas. Debesis. Tās daudziem saistās ar kaut ko gaišu, ar eņģeļiem, ar kaut ko pārdabisku. Kaut kas tāds, par ko Bībele saka: tur vairs nebūs bēdu un asaru, tur vairs

nebūs ciešanu. Tur valda prieks un līksmība. Dzīvojot pasaulē, kur joprojām ir ciešanu, dažreiz gribas vienkārši uz mirkli pazust, lai būtu klusums un miers. Gods Dievam augstībā! Debesis šajā brīdī gavilē. Tie, kas mīl un pazīst Dievu. Tie, kas turpina dzīvot, kaut arī mēs vairs nevaram viņus satikt. Debesis. Vai tās ir reālas? Vai tikai tas nav izdomājums? Un mūsu labi iesāktais lidojums sāk sēsties. Jo lidojumam vajag ticības spārnu. To spārnu, kas mums tik īsi, varbūt pat apgriezti.

Gods Dievam augstībā! Cik lieli šie vārdi! Cik liels ir Dievs! Labi, nesauc Viņu par Dievu, ja Tev nepatīk šis vārds. Kaut gan, vārdam jau nav nekādas vainas. Pat tad, ja citi to lietojuši nevietā. Kā lai atver savu muti un izdzied šos vārdus: Gods Dievam augstībā! Tie ir tik lieli, kā teikt, no augstā plaukta. Un es, cilvēks, bieži noguris un nomocījies. Kā lai lido, ja ir tāds smagums! Kāds cilvēks teica: Ziemassvētki man ir visnevēlamāko svētku pašā augšgalā. Viss piegriezies! Var jau saprast! Cik tad ilgi var dzīvot virs zemes, nekad nepaskatoties uz augšu! Kādi nodzīvo visu dzīvi un varbūt tikai nāves stundā paskatās uz debēm. Kādi pat to nespēj. Bet šajā vakarā mēs svinam Kristus dzimšanas dienu, kas nāca un mācīja cilvēkiem lidot, lai viņu dvēseles būtu brīvas un atvieglotas. Un Tu neesi izņēmums. Arī Tevis dēļ. Tieši tāpēc mēs varam dziedāt līdz ar eņģeļiem: Gods Dievam augstībā! Un, ja Tu nekad šos vārdus neesi mēģinājis izrunāt, tad šajā brīdī to ir visvieglāk sākt darīt. Bet kā lai to izdara, ja sirdī nav miera? Arī par to ir domāts šajā vakarā.

Un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā Viņam labs prāts

Miers, kad nav jābaidās, kad var piedzīvot stabilitāti un drošību. Miers, kas ir ne tikai emocija, bet vairāk gan stāvoklis, kuŗā cilvēks dzīvo. Miers, kas nāk no Dieva. Vai tas nāk kā sniegš, kas aplāj visu zemi? Grūti tam ticēt, jo šajā brīdī kādā namā ir nemiers, tepat mūsu rajonā kaut kur ir emociju vētra, varbūt pat kautiņš. Miers, kuŗu atnes Kristus, ir dārgs miers, to tā nevar pamest un ļaut lai cilvēki to sabradā. Kaut gan, sabradāja jau arī, nomokot Kristu un piesitot krustā. Bet Jēzus nāk un atnes mieru. Viņš tiek saukts par Miera Ķēniņu, par Miera Lielkungu. Mēs katrs apzināmies, ka miers vajadzīgs ik dienas un ka nav nekādu iespēju mieru saņemt tik daudz, ka pēc tam nebūtu jāuztraucas

un tad lietotu to vienu nedēļu, mēnesi vai pat gadu. Miers ir vajadzīgs atkal no jauna. Varbūt, ka jo vairāk dzīvojam, jo vairāk tas vajadzīgs. Mēs ilgojamies un meklējam mieru, bet tā ir tik maz, ka jādzīvo tādā kā miera badā. Bet Jēzus Kristus dod mieru tiem, kas ir Dieva labvēlības cilvēki.

Pirmajā brīdī apmulstam. Vai Dievam ir uz mani labs prāts? Droši vien, ka nē, jo neesmu ideāls, šad tad iznāk pagrēkot, kā lai uz tādu Dievam būtu labs prāts? Mūsu priekšstati par labvēlību bieži ir saistīti ar mūsu uzvedību, ar izpelnīšanos. Mēs parasti izturamies labvēlīgi pret tiem, kas mums palīdzējuši vai daudz devuši. Pret tiem, kas mūs mīl un mūs ciena. Vai Dievs dara tāpat? Kas ir tie cilvēki, uz kuriem Viņam ir labs nodoms? Ja man jāizpelnās Dieva labvēlība, tad laikam es nekad nebūšu pietiekami labs, tāds, kas izpildījis visus Dieva likumus, kas neko sliktu nekad nav darījis. Tad šie vārdi uz mani nemaz neattiecas un man nav ko cerēt uz Dieva mieru. Bet Dieva labais nodoms ir izglābt visus cilvēkus. Visus bez izņēmuma. Bet šis nodoms nav mehānisks, kur ikviens cilvēks ir tikai bezpersonisks radījums, kuŗam nav nekāda teikšana. Dieva miers šajā vakarā ir domāts ikvienam cilvēkam, bet tas nenāk kā sniegš, par kuŗu kādi priecājas, kādi dusmojas. Dieva miers nav kā reklāmas bukleti, kuŗus gandrīz katru dienu atrodam ievietotus savā pastkastītē. Nevieni tā arī nav prasījis, gribam tos, vai nē. Varbūt tas ir kā ierakstīta vēstule, kuŗas saņēmējam jāparakstās par saņemšanu.

Un miers virs zemes cilvēkiem, pie kā Viņam labs prāts

Ziemassvētku vislielākā vēsts ir tā, ka mums katram Dievs sūta mieru. Miers caur Jēzu Kristu. Miers, kas stabilizē mūsu katra ikdienu. Un kopš tās nakts pasaule ir varējusi iepazīt to mieru, kas ir augstāks par mūsu saprašanu, ko nevar racionāli izskaidrot, kas pārspēj mūsu priekšstatus. Dieva labais prāts, kas atnes mums mieru. Jā, Viņa priekšā mēs apzināmies savus ierobežojumus, nespēju un arī savu grēcīgumu. Un tad mums ir grūti būt mierā. Daudziem cilvēkiem ir grūti samierināties ar pašreizējo stāvokli. Un, īslaicīgā skrējienā, tas pat ir labi. Jo Dieva miers nav pašapmierinātība, kad cilvēks saka: ir jau labi, man neko nevajag. Kristus miers ir tāds, ka mēs izjūtam un gribam kaut ko mainīt savā dzīvē. Aktīvs, sevi citiem dodošs miers. Tas nav fatālisms, tā nav samierināšanās. Ziemassvētku centrālā vēsts ir: no augstumiem, no debesu godības ikvienam cilvēkam tiek sūtīts miers. Miers sirdij, miers ģimenei, miers sabiedrībai. Tādi mazi mozaīkas gabaliņi, kuŗus mēs varam likt kopā, lai

mūsu sabiedrība būtu droša un stabila.

Miers ir bagāts vārds. Tas sevī ietver gan atpūtu, gan labklājību, gan drošību, gan brīvību no uztraukumiem un zūdišanās. Bet pāri visam, paļāvību uz Dievu, kas mūs padara nevis par gaudulīgiem malā sēdētājiem, bet par miera nesējiem.

Gods Dievam augstībā – tas ir lidojums, kuŗā mēs mācāmies redzēt Dieva lielumu un varenību. Miers cilvēkiem – tā ir varenā Dieva dāvanas pieņemšana. Miers ir atnācis. Arī šovakar. Mazās devās to saņem ikviens, bet Dieva rokās ir saraksts, kuŗā ir visu cilvēku uzvārdi. Tev pašam šis miers jāsaņem. Jo tad mainās arī tava griba. Tad mainās mūsu priekšstati par citiem cilvēkiem. Un šis miers šodien ir tik aktuāls. Dvēseles miers, kad nemoka grēks, kad vari līdz ar eņģeļiem slavēt Dievu. Kristus dēļ. Kristus vienkāršības dēļ. Lūk, Miera Ķēniņš, kas nenāk ar zobenu, bet nāk ar mieru. Lūk, miers, kas nāk kā Dieva atbilde uz daudzām lūgšanām. Miers – Dieva atbilde manai dzīvei, jo cilvēks ir aicināts dzīvot harmonijā ar Dievu un līdzcivīļiem. Neaizmirsti paņemt šo mieru, kas domāts tev. Varbūt, ka tas jau ir gaidījis vairākus gadus. Joprojām tavs vārds tur vīrsū uzrakstīts. Paņem un lieto to!

Artūrs Cīrulis

ZIEMASSVĒTKOS

*Vai tu degsi
svēci spožo,
siltāk segsi
nosalušo,
dzīves ceļā
pakritušo?*

*Dievs ir nācis
mūsu dzīvē
meklēt grēkā
pazudušo. –
Vai tu esi
tādu vidē,
kuriem sveša
Mīlestība,
krustā dota,
pienaglota?*

*Turi dvašu,
neizdzēsi
svētkos degto
svēci spožo,
pacel, apsedz
dzīves ceļā
pakritušo !*

PBLA Goda balva Arvīdam Purvam

Toronto Latvijas valsts 93. gada svētku aktā 18. novembrī Toronto Latviešu Centrā diriģentam, komponistam un publicistam Arvīdam Purvam pasniedza Pasaules Brīvo Latviešu apvienības Kultūras fonda **Goda balvu, kā īpašu atzinību par mūža ieguldījumu latviešu mūzikā.**

Arvīds Purvs dz. 1926. g. 22. martā. Toronto Sv. Andreja ev. lut. latviešu draudzes koŗa (1958 – 2009), Toronto latviešu baptistu draudzes koŗa (1956–1986) un Toronto DV sievieŗu kora *Zīle* (1974 – 2007) diriģents. Virsdiriģents 31 dziesmu svētkos un dziesmu dienās Ziemeļamerikā, Austrālijā un Eiropā. Diriģējis vairāk kā 40 Latvieŗu baptistu draudŗu koŗu Dziesmu dienās ASV un Kanadā.

Deviņu Latv. dziesmu svētku Kanadā mūzikas

nozares vadītājs, XI latv. dz. sv. Kanadā rīcības komitejas priekšsēdis. Kopš 1977. gada Latvieŗu Dziesmu Svētku biedrības Kanadā padomes priekšsēdis.

Komponējis dziesmas un tautasdziesmu apdares koriem un septiņus plaŗākus vokāli instrumentāldarbus, *Psalmu kantāte*, *Zvanu sasaukŗšanās*, *Pret gaismu*, *Laiks*, kas visi atskaņoti dziesmu svētku garīgos koncertos un baptistu dziesmu dienās. Sastādījis koŗa dziesmu krājumus *Zelta Rasa*, *Dievam pieder zeme*.

Rakstījis kritikas un apceres par mūziku laikrakstos *Latvija Amerikā*, *Laiks*, *Londonas Avīzē*, rakstu krājumā *Latvju mūzika* un citur. 2000.g. *Musica Baltica* Rīgā izdevusi A. Purva atmiņu rakstu un kritiku grāmatu *Pa skanoŗu vasaru*.

Saņēmis Latvijas Triju Zvaigŗņu ordeņa sudraba goda zīmi. Kopš 2002. gada viņa biogrāfija ievietota Anglijas *International Who's Who in Classical Music*.

OC

Dievs sūtīja Gaismu

ALBA Māsu apvienības Ziemsvētku sveiciens

Ņujorkas pilsētas Centrālā parkā 1879. gada 31. decembrī, notika brīnums! Amerikāņu pētnieka Tomasa Edisona solījums Ņujorkas pilsētas iedzīvotājiem piepildījās. Edison bija solījis, ka vecgada vakarā pilsētas parks tiks apgaismots ar elektrisku gaismu! Ļaudis lielā ziņkārība un izbrīnā jau agrā pēcpusdienā pulcējās parka centrā, gaidot gaismas izplatīšanos! Vai patiesi Edisona solījums piepildīsies? Vai elektriskā gaisma atspīdēs, jo neviens taču vēl nebija izgudrojis elektrisku spuldzi. Ļaudis nebija vīlušies, jo tieŗi, kad pulkstens nozvanīja pusnakti, viss parka centrs laistījās elektrisku spuldŗu gaismā! Ļauŗu sirdis ar apbrīnu un prieku baudīja ŗo gaismu.

Pirms Edisona pētījuma Dievs solīja pasaulē sūtīt neizdzēŗamu Gaismu. ŗo Gaismu neviens cilveks nespēj izdzēŗt, izraujot elektrisko vadu. Bez ŗaubām, katrs spēs saredzēt ŗo Gaismu un tā atspīdēs pasaules lielajā tumsā. Ļaudis, kuŗi mājoja tumsā ieraudzīja spoŗu

Gaismu, kuŗa vēl tagad apspīd tos, kas ir atvēruŗi savas acis to saredzēt. Tā apspīd, Tā sasilda, Tā rāda ceļu pie Gaismas Devēja.

Mīlo lasītāj, mums nav sveŗa vēsts par Dieva solīto Gaismu, par Kristus bērna nākŗanu, par spoŗo Rīta Zvaigŗni. Jautājums tikai paliek – Vai Tu saredzi ŗo Gaismu ŗai svētku laikā? Mēs arī nevaram sūdzēties par pasaules lielo tumsu, ja paŗi, sastapuŗi Gaismas Nesēju, nerādam Viņa gaismu talāk tur, kur atrodamies. ŗai Gaismai, Dieva sūtītai Gaismai, ir jāspīd mūsu sirdīs, seŗās, dzīvēs!

ALBA māsu apvienības padomes vēlējums Tev ŗais Kristus dzimŗanas svētkos ir – kaut Tu saredzētu ŗo Gaismu un liktu tai atspīdēt caur sevi Tavā pilsētas centrā ŗajos 2011. gada Ziemsvētkos!

Dieva klātbūtni vēlot!

Silvija Augstroze, Rita Pence, Aina Stūrmane, Vizma Tupīte un priekŗniece Benita Ukstiņa.

Vēstule efeziešiem – Dieva nolikums draudzei

Bībeles studija par Pāvila Vēstuli efeziešiem Latvijas Kristīgā Radio, māc. Oļģerts Čakars

Bībeles studija par Vēstuli efeziešiem (19)

Pagājušā lekcijā mācījāmies par Svētā Gara dāvanām draudzei, izraugot tai vadītājus, kam jāsagatavo draudzi kalpošanai. Vēstules 4. nodaļas 14. – 16. panti rāda, kā izveidojas šī pilnīgā draudze:

„*Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgās rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.*“

Pāvils lieto mazgadīgu bērnu kā simbolu nepieaugušam, nepastāvīgam vai vienkārši pavisam jaunam ticīgajam. Jaunam ne pēc gadu skaita, bet tādām, kuŗš nupat ir atgriezies un sācis ticēt. „Nepios“ ir lietotais vārds: tāds, kas nerunā. Garīgs, bet mazgadīgs bērns.

Tā Pāvils arī saka par Korintas draudzi 1. Vēstules korintiešiem 3. nodaļas 1. pantā:

„*Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristus lietā.*“

Mēs arī tagad draudzes dzīvē, diemžēl, redzam, ka šos jaunos un dedzīgos kristiešus reizēm aizvilina sānceļos, maldos „*cilvēku viltus spēle*..“, kā to saka Pāvils. Tas traģiskākais ir, ka ļoti bieži šajos tīklos iekrīt taisni tie garīgākie un dedzīgākie jaunie ticīgie, pievilti lielāka garīguma, dzīvākas ticības un ārēju jūtu un ekstāzes solījumos. Tie tad agri vai vēlu nokļūst šaubās un nemierā „*viltīgās rīcības piekrāpti*..“, kā to saka Pāvils, un tad tiek šurpu un turpu ka skaidas viņos mētāti, meklējot to īsto draudzi, īsto baznīcu un īsto Gara vadību, protams, to neatrodot, kā jau, kad dzīvo „*padodamies katram mācības vējam*“, kas liekas tik īsts un vilinošs. Tā kā tie vēl nav stipri piesaistīti īstajai mācībai, tie padodas vilinošiem maldiem.

Diemžēl, visvairāk un visbiežāk šīm maldu mācībām tagad var pielikt uzrakstu: Made in Amerika – gatavota Amerikā. Neskatoties uz labu izglītību, zināšanām, brīvību un iespēju viegli iegūt visplašākās zināšanas par Dieva Vārdu un Evaņģeliju, liekas neticami, ka tik daudz reliģisku šarlatānu, ierāvēju un cilvēku apmulķotāju darbojas šeit Amerikā un Kanādā,

gūstot klausītājus, piekritējus un bagātīgas naudas devas.

Mans aicinājums ir: būt uzmanīgiem no visa, kas nāk no Amerikas. Amerikas civilizācija ar plašo vērienu, brīvību ir kairinošs sapnis trucīgajam, kas garus gadus pavadījis nebrīvībā. Amerika ir pretrunas: brīvība, daudzi jo tiešām labi cilvēki, draudzes, sirsnīgi Kristus sekotāji, laba darītāji, bet arī daudzi, kam ir nebībeliskas mācības, savas paša idejas, vadonības kults, kas domā, ka tikai viņš vai viņa sekotāji ir īstie Dieva bērni. Tā pirms kāda laika redzēju šādu „evaņģelistu“ televīzijā aicinām ziedot, lai celtu baznīcu Rīgā. No viņa teicieniem varēja saprast, ka tā būs pirmā baznīca Latvijā. Tā viņš to varēja apgalvot, jo vidusmēra amerikānim ir maz jausmas par pārējo pasauli.

Protams, nemaz nerunājot par ticības dzīvi, no Amerikas nāk arī viss tas, kas sagandē pasaules jaunatni filmās, televīzijā un mūzikā. Jāsaprot, ka es to saku vispārīgi, bet lielos vilcienos, diemžēl, tā ir. Amerika, lietojot šo vārdu visplašākajā nozīmē, gan ir lielākā kristiānisma atbalstītāja, bet no otras puses arī neprātīga sātana kalpone. Iespaidīgajā evaņģeliski kristīgajā žurnālā „Christianity Today“ bija pirms kada laika rakstu virkne par reliģiski labā spārna nākotnes izredzēm Savienotajās Valstīs. Pauls Veiričs (Wayrich), kas bija „Morālā vairākuma – Moral Majority“ un „Kristīgās savienības – Christian Coalition“ veidotājs, raksta par šo kustību, kas palīdzēja ievēlēt republikāņu vairākumu Savienoto Valstu kongresā un senātā, norietu. Izrādās, ka politiķi gan ievēlēti, soloties atbalstīt morālus likumus, bet nespēj pretoties uzmācīgajai vispārējai kultūrai, kas iezīmējas ar aktīvu Dieva un morāles apkaršanu, naida pilnu feminismu, homoseksualitāti, un kareivīgu marksismu, sevišķi universitātēs, kas atļauj tikai politiski korektu izteikšanos, visus pārējos norejot.

Man sāp sirds, redzot sātana varas uzmācību un iespēšanu visās dzīves nozarēs. No Amerikas!? Uzmanīsimies un pārbaudīsim! Pateiksimies par labo un noraidīsim maldus un sātana evaņģeliju.

Bet kā tas var notikt, ka tik daudz cilvēku aiziet maldos šeit Amerikā?

Kad evaņģelija pasludināšana tiek piemērota cilvēkam, kuŗš, dabīgi, vēlas kaut ko patīkamu, viegli uzņemamu, viegli ticamu. Ja nu šis „evaņģelijs“ vēl

sola veselību un turību, un apmierinājumu, tad cilvēki labprāt klausu un uzņem šādu patīkamu un cilvēkam tik „vajadzīgu“ vēsti, maldu evaņģeliju. Ir arī cilvēki, kam vissvarīgākais ir jūtas, ko apmierina atkal citi ar satraucošiem brīnumiem, sensacionālām izpausmēm, ekstāzi.

Kas ir jādara?

Kā ir ar mūsu pasludināšanu?

Kas ir mūsu dievkalpojuma centrā? Dieva Vārds, pielūgšana. Kā ir ar dievkalpojuma galveno daļu, svētrunu? Vai mācītājs māca?

Mācītājs – tas kas (draudzi) māca (par Dievu), ir ļoti trāpīgs vārds mūsu valodā. Grieķu valodas teksts izlīdzas reizēm ar ebrēju valodas vārdu „Rabi-mācītāj“, kā tas ir lietots mūsu jau apskatītajā Marka evaņģelija 9: 5, kas latviski skan:

„Mācītāj, šeit mums labi; taisīsim trīs teltis..“

Marka evaņģelija 13: 1 mācekļi Jeruzālemes templī rāda Jēzum:

„Mācītāj, lūk, kādi akmeņi un kādas ēkas.“

Grieķu teksts lieto šeit vārdu „Skolotāj“. Arī angļu valodā tāda īpaša vārda „mācītājs“ nav. Tur skolotājam un mācītājam ir viens kopīgs vārds: „teacher-skolotājs“. Lai pasvītrotu, piemēram, Jēzus sevišķo stāvokli un mācību, tad šai vietā vecākos tulkojumos ir lietots vairāk cildens vārds „Meistar“, bet jaunos tulkojumos, kas cenšas būt pēc iespējas tuvu oriģināltekstam ir lietots „Teacher – skolotājs“.

Iesim atpakaļ pie uzsāktās domas par svētrunu.

Vai svētruna nav kādreiz tikai tāda pacilājoša doma dvēseles uztaisīšanai? Mums, draudzei, pastāvīgi jānācās, mācītājam ir jānāca par to, kas ir Dieva prāts, ko Bībele māca – un ko tā nemāca. Mums ir jābūt skaidrībā par to, kam mēs ticam, un vai šai ticībai ir saknes Dieva Vārdā. Tad mēs nebūsim kā šurpu turpu mētātas skaidas cilvēku mācību saviļņotajos ūdeņos.

Iesim soli tālāk. 4: 15 Pāvils raksta:

„Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus.“

Pāvils aicina mums būt patiesiem. Būt patiesiem, arī ja ap mums ir cilvēku viltus spēles. Sacīt patiesību sastopoties ar viltus mācībām.

Kā zināt un kur ir patiesība, kas patiesības mēraukla? Vienīgais patiesības mērs mums ir Dieva Vārds, Bībele. Vai tas, ko mēs dzirdam tik jauki sludinām, saskan ar Bībeli?

Bet kā viens vienkāršs cilvēks to var zināt? Bībele arī kādreiz šķiet neizprotama. Te cilvēkam, kristīgajam, patvērums ir draudze. Kristus draudze gadu simtu un tūkstošu gaitā ir nodarbojusies, pārunājusi, diskutējusi,

Dievu lūgusi par neskaidrībām un maldiem. Kādas cīņas ir vestas, lai noskaidrotu apustuļu mācību, lai atšķirtu, kas ir tikai cilvēku izdoma un filozofija! Kad mēs sakām Apustuļu ticības apliecinājuma vārdus, vai apzināties, ka tos ir rakstījuši Kristus draudzes vadītāji, gadu simtu gaitā Dievu lūgdami un Rakstos meklējot, lai atrastu un formulētu, kas ir Dievs un kam mēs ticam.

Pāvils nolād tos, kas sagroza viņa sludināto, patieso evaņģeliju! Un tomēr Pāvils te saka, vispirms, patiesiem būt mīlestībā. Te atkal jāapstājas pie grūti tulkojamā grieķu vārda „aletheuo“, kas mums tulkots „patiesam būt“, kas sevī tomēr arī ietver „sacīt patiesību, darīt patiesību“. Vienīgajā citā vietā Jaunā Derībā, kur šis vārds ir lietots, Pāvila vēstules galatiešiem 4:16, šis vārds tulkots:

„Tātad es esmu tapis jūsu ienaidnieks, sacīdams jums patiesību.“

Cilvēku viltus ūdeņu vidū būt kā patiesības sa-lai. Un tas svarīgais ir, šo patiesību vēstīt, sacīt, pēc tās darboties. To darot ne ar naidu, neiecietību vai pār-rākuma apziņu, pret šiem viltus praviešu apmātajiem, bet būt patiesam, sacīt patiesību mīlestībā. Ne vienmēr tas mums viegli izdodas. Mums liekas, ka ir jācīnās un cīņā nav viegli mīlēt savu pretnieku. Garīgi stipra draudze, kuņas locekļiem ir patiesa mācība, kas ir stipra savā ticībā un mīlestībā, pasludinās pestīšanas vēsti, evaņģeliju maldos grimušajai pasaulei.

Otrā lieta, ko Pāvils mūs aicina darīt ir:

„..visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus.“

Šī pieaugšana nav iespējama bez pirmā nosacījuma: būt patiesiem mīlestībā. Cilvēka ķermenim normāli augot, katra ķermeņa daļa attīstās samērā ar visām citām daļām, ar visu ķermeni. Bet visa ķermeņa darbību kontrolē cilvēka galva, smadzenes. Pāvils lieto šo ana-loģiju par draudzes galvu, Kristu. Draudzes galva, Kristus, nav vien mūsu pieaugšanas Viņā standarts un mērķis, bet tas ir Viņš, kas ir mūsu pieaugšanas sācējs un sakne, spēks un uzturētājs. Tā arī Kristus draudzei ir jāpieaug Kristū, katram draudzes loceklim tiecoties sasniegt garīgu pilnību visās lietās. Tā ietveļ gan ticību gan kristīga rakstura veidošanu. Un draudzē ir svarīgs katrs draudzes loceklis. Cilvēka ķermenī lai tas būtu vesels, nedrīkst kāds loceklis nedabīgi un nesamērīgi augt, nevar arī būt neattīstītu locekļu. Tāpat draudzē, lai tā būtu vesela un spēcīga ir nepieciešama katra draudzes locekļa augšana Kristū. Lai to panāktu ir vajadzīga mīlestība, mīlestība uz musu Kungu un vienam uz otru.

16. pants paskaidro:

„Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tam spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.“

Pamatskolā dabas mācības grāmatā, runājot par stādiem, par to kopšanu un mēslošanu, kāds augšanas likums bija attēlots ar mucīņu, kuŗa bija darināta no dažāda gaŗuma dēliŗiem, katrs nosaukts kādas vielas vārdā. Muciņā ūdens varēja pacelties tikai līdz zemākā dēliŗa malai. Ja tas bija slāpekliŗ, tad velti būtu paaugstināt kaliŗa mēslojuma daļu, padarīt to kaut vai vēl divkārt augstāku, tas nepalīdzētu ūdens līmenim, augšanas spēkam nenieka. Lai to varētu pacelt, ir jāpavairo slāpekļa deva, tā dēliŗa augstums.

Vai arī Kristus draudze cieŗ no locekļu nepilnības, bērniŗķīguma, nevarēdama pacelties augstāk, kļūt pilnīgāka? Zināmā veidā – jā. Tāpēc jau ir aicinājums pieaugt un nobriest Kristū. Tāpēc mums ir vienam par otru jāŗūpējas, mīlestībā paceļot un pabalstot, mācot un sludinot. Bet Pāvils jau neapgalvo, ka visi būs vienādi, tas nekad nevar būt. Citam ir gudrība, citam lūgšanas gars, dažam ass prāts, cits Dievu slavē un tic vientesībā. Cik labi ir apzināties, ka viss tas ir Kristus draudzē dots

„ ..pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas..“

Dievs nesagaida to, kas ŗim cilvēkam nav dots, bet sagaida, lai mēs kļūstam aizvien pilnīgāki mīlestībā.

Mums ar zināmiem pūliņiem ir iespējams attīstīt savu atziņu par Dievu. Ir tik daudz grāmatu, mēs varam mācīties un mēģināt, kļūt gudrāki un labāk saprast Dieva Vārdu. Mēs varam izveidot savu lūgšanas dzīvi, vairāk lasīt Dieva Vārdu, veltīt vairāk no mūsu laika draudzes dzīvei un darbam, bet Dievs caur Pāvilu te prasa no mums to visgrūtāko, lai Kristus miesa, draudze pieaug:

„kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.“

Marta Cakare

*Varbut,
ka ŗajā brīnumu naktī
kailajā krūmā
uzziedēs zelta zvaigzne.*

*Varbūt
pavērsies sudraba pūpols
un maigi glāstīs
debesu Bēŗnu.*

*Varbūt,
ka brīnuma naktī
iemirdzēŗos Tavā priekā
kā sveces liesma,
kā dzintara lāse.*

Pļaujas svētki Aizputes draudzē

Tā kā „Kristīgās Balss“ korespodenta dēlam Didzim Lauvam, kuŗš ir Āgenskalna draudzes koŗa diriŗģents, 25. septembrā svētdiena iegadījusies brīva no diriŗģēŗanas, un koku rudens lapu krāŗņums paveŗ skaistu skatu mūsu apkārtējās dabas ainavās, domājām – kuŗu Kurzemes baptistu draudzi varētu apmeklēt? Trīs pirmie zvani izrādās ne visai veiksmīgi, jo kādā no apzvanītām draudzēm jau gadu nav garīdznieka (Jelgavas dr.). Citā garīdznieks ŗai svētdienā pats aizbraucis ciemos, vēl citā – draudzes gans brīdi iepriekŗ pabeidzis kalpoŗanu un atrodas brīvsolī.

Un tad Didzis ierosina domu par Aizputi. Pēc zvana ar draudzes mācītāju Jāni Balodi (Pēterā dēlu, jo ir vairāki Jāni Baloŗi, garīdznieki baptistu saimē), sapratām, ka jābrauc. Esot paredzama plaŗa dziesmota programma ar ventspilnieku viesu piedalīŗanos – viņa dzīvesbiedres Rintas vecaki Ausma un Imants Valdmaņi, māsa Gunda, kuŗa spēlē gan sintezatoru, gan vijoli un

brālis Mārcis, kas spēlē saksafonu.

Neesmu Aizputes draudzē bijis desmit gadus. Piedalījos 2001. g. 8. jūlijā pateicības dievkalpojumā, kad māc. Jānis Tervits pabeidza kalpoŗanu Aizputē, dodoties 64 gadu vecuma pensijā.

Draudzes kalpoŗanā jūtama Tervita audzinaŗanas skola, jūtama zināma stingrība, atbildība un nopietnība arī tagadējā – gandrīz 45 gadīgā jaunā darbinieka Jāņa Baloŗa vadības stilā.

Priekŗā altārgalds, aiz kuŗa sēŗ garīdznieks, uz galda stūŗa latvieŗu rupmaizes klaips un medus koķis (trauks), jo ir taču Pļaujas svētki. Kā vēlāk uzzinu, maizi cepuŗas un medu gatavojuŗas paŗu draudzes locekļu gādīgās rokas. Un cik jauki tas sasauca ar mācītāja Jāņa Baloŗa izvēlēto svētrunas tematu, Mat. 6:11 rakstīto: „Mūsu dieniŗķo maizi dod mums ŗodien!“

Viņŗ norāda, ka jau no Bībeles pirmās līdz pat pēdējai lappusei varam lasīt, ka Dievs par mums rūpējas. Jau

Ādamam I Moz. 2:16 Viņš saka, kas iekārtots cilvēka uzturam:

„No visiem dārza kokiem ēzdamš ēd, bet no labā un ļaunā atzīšanas koka tev nebūs ēst..“

Bet kaut cilvēkiem bija parpildnība, tie izvēlējās nepaklausīt Dievam. Sekojot ebrēju tautas vēsturei Vecajā Derībā, redzam, ka tā aizvien no jauna iekrita grēkā, bieži kurnot par Dieva gādību, tā tuksnesī, brēcot pēc ūdens un maizes. Dievs gadāja, bet kurnēšana turpinājās.

Vai šodien mēs bieži nepukstam, ka pietrūkst šis un tas, bet vai mēs lūdzam: Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien? Ar to lai iesākam mūsu dienas gaitas un ar pateicību Dievam tās nobeidzam!

27 dziedātāju kori diriģē gan Aina Gūtmane, gan Marta Sikсна, dzim. Balode. Pirmā dziesma ir no jaunās Dziesmu grāmatas „Es Tev pateikšos, Kungs“, vēl „Mans gars pateicībā dzied“ un „Tevi, mans Dievs“. Laines Balodes un Ausmas Valdmanes duetā izskan „Es nāku tur dārzā viens pats“ un „Dievs arī tavu vārdu min“, Rintai Balodei ar klavierēm un Gundai Valdmanei ar vijoli pavadot. Interessants pārsteigums, ka no ASV Klīvlāndes draudzes ieradusies Agnese Dzērve-Fišere ar mazo meitiņu Ēsteri, kuņai nepilni divi gadiņi. Agnese nodzied pāris sōlo dziesmas, pati sevi ar klavierēm pavadot. Agnesei Aizpute ir viņas bērības draudze. Joprojām te dzīvo un dzied kori viņas māsa Indra Zvirgziņa.

Dzejas saka Ausma Vircava un Raima Jurjāne. Pēc

dievkalpojuma ir sadraudzības brīdis Pļaujas svētku ietvaros. Jau sesto gadu brāļa Miervalža Gūtmaņa ierosmē notiek kopīga maizes, medus un piena baudīšana. Šie produkti nak no ekoloģiski tīras vides, draudzes locekļu sirsnībā un darbā sarūpēti.

Pēc sadraudzības māc. Balodis mūs abus izvadā pa Aizputi, iepazīstinot ar Tebras upes krastos izvietotajām pilsdrupām, luterāņu baznīcu, kas celta 1254. gadā un citām vietām. Aizputē 5000 iedzīvotājiem garīgo maizi sniedz piecas konfesijas, bez minētājām vēl adventistu, vasarsvētku un katoļu, kuņa nesen uzcēla jaunu, modernu baznīcu.

Paldies Rintai un Jānim Baložiem, kuņi audzina trīs bērņus, par sadraudzību un patieso viesmīlību!

Par draudzi. J. Tervita brošūrā „Aizputes draudzes (c)hronika 1969-1999“ atrodam, ka, piemēram, 1929. gada draudzē ir 111 locekļi, bet 1966. gada nogalē kuņa diriģenta Edvīna Skujas vadībā kori ir 38 dziedātāji un 4 diriģenti. Gadā koris nodzied ap 300 dziesmas, kas sagatavotas 60 mēģinājumos. Patlaban draudzē ir 80 locekļi un dievkalpojumos ap 60 klausītāju. Koris, parasti, dzied četras dziesmas.

14 augustā draudze nosvinēja 142. gadskārtu. Viesis bija Semināra dr. sludinātājs Edgars Deksnis, kuņa vectēvs Kārlis Deksnis (1902-1985) ir aizputnieks un bijis kuņa diriģents. Ciemos bijuši Talsu draudzes dziedātāji, arī tāls Kanādas viesis Dāvids Šmits, nospēlējot divus klaviergabalus. **Arbijs Lauva**

Ventspilnieki – Talsos

9. oktōbrā svētdiena jau rudenīgā noskaņā, kā jau Latvijā mēdz būt – bet Talsu baptistu draudze savā baltajā dievnamā svin 135. gadskārtu. Pāris nedēļu vēlāk Ventspils draudze, būdama veterāne, var Dievam pateikties jau par 150 darbības gadiem. Talsi ir gandrīz pusceļā starp Rīgu un Ventspili un tādēļ automobiļu pieplūdums pie Talsu dievnama it kā nāk no pretējiem virzieniem. Ak jā, viena mašīna atved Baložu ģimeni no cita virziena, proti, Aizputes. Arī es ar dzīvesbiedri Rasu, braucot no Jūrmalas vasaras mājokļa, esam klāt jau savlaicīgi.

Talsu draudzes mācītājs Aivars Šķuburs, kuņam 20. novembrī būs pateicības dievkalpojums par vairāk kā 32 nostrādātajiem gadiem Talsos un sekojošā 70 gadu dzīves jubileju 28. novembrī, šinī dievkalpojumā ievadam nolasa I Kor. 1: 1-10 pantus, kas piemērojami svētku reizei gan Talsos, gan citur, kā ir rakstīts:

„Dieva draudzei Korintā, Kristū Jēzū svēttajiem, aicinātajiem svētajiem līdz ar visiem citiem, kas piesauc mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu visās vietās – kā Korintā, tā arī pie mums, žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus.“

Tālāk lasot, mācītājs atzīmē trīs lietas: pāri visam Dievs un Viņa žēlastība, tomēr arī pateicība mūsu māsām un brāļiem. Aivars Šķuburs atceras iepriekšējos draudzes darbiniekus, kuņus personīgi pazinis, māc. Dakni, bīsk. emer. Pēteri Egli; pēc tam 20 gadus, no 1956. līdz 1976. gadam šeit strādāja māc. Kārlis Biķis tandēmā ar savu dzīvesbiedri piānisti Austru Biķi, kopā uzaudzinot piecus lieliskus bērņus: Enoku, Tomu, Pēteri, Rutu un Teofilu, (kuņš pirms 11 gadiem, 48 gadu vecumā aizgāja Mūžībā), pārējie aktīvi darbojas mūsu draudzēs vēl tagad. Talsu draudze atceras māc. Alfrēdu Pēteronu, kuņš pēc K. Biķa bija mācītājs līdz 1979. gada augustam,

99 gadi Rīgas Golgatas draudzei

Rudens lapu zelts iekrāso Rīgas parkus un alejas. Sinoptiķi vēsta par pēdējo silto nedēļu pirms šī gada laika aukstās sezonas iestāšanās. Pēc rudens un ziemas nāks atkal pavasaris. Pēc šīs pasaules beigu laika dienām atnāks Kristus, iestāsies Dieva valstība un Viņa Valstībai nebūs gala.

Ejot uz Golgātas dievnamu, ielu nosaukumi atgādina, ka šajā rajonā XX gadsimta sākumā bijis izvietots cariskās Krievijas armijas grupējums. Galvenā iela nosaukta kara hospitāļa vārdā, kuŗa klasiskā stila ēkas vīd ielas galā aiz simtgadīgiem kokiem. Pie dievnama šī iela krustojas ar Kazarmju un Kareivju ielām. Dievnama plašums ļauj iztēloties, ka te kādreiz bijusi kareivju vingrošanas zāle. Atsevišķi logu stiklu krāsaino vitrāžu fragmenti atgādina, ka te kādu laiku bijis armijas vajadzībām iekārtots pareizticīgo dievnams, ko mācītājs Viljams Fetlers jaundibinātās Golgātas draudzes uzdevumā atpircis un vadījis tā pārbūvi.

Aprit gandrīz simts gadu, kopš šajā Rīgas rajonā nodibinājās baptistu draudze un tika atvērts toreizējais Betānijas dievnams.

Draudzi sveic un gadasvētku dievkalpojumu atklāj mācītājs Elmārs Pļaviņš.

Draudzes koris diriģentes Judītes Biķes vadībā dzied pirmo dziesmu, un svētdienskolniece Ieva Pļaviņa ar savu skanīgo soprāna balsi tajā dzied solo: „Es, maza daļa no pasaules”. Tālākie vārdi šajā dziesmā: „Mēs kopā nākam, mīlestībā vienoti.” Dziesmu ar klavierēm pavada draudzes ērģelniece Rasa Šterna.

Seko Svēto Rakstu lasījums no 1. Pāvila vēstules korintiešiem 3:4-11. Draudze vienojas kopīgā lūgšanā.

Draudze ērģeļu pavadībā dzied: „Svēts ir, svēts ir, svēts ir Dievs tas Kungs” un „Draudze namu ceļ”.

Uzrunu saka draudzes padomes priekšsēdētājs Bruno Visockis. Viņš lasa Jēzus sacītos Jāņa ev.14 : 6 vārdus: „*Es esmu ceļš patiesība un dzīvība.*” Cilvēki atnāk uz draudzi pa dažādiem ceļiem. Tā kā Latvijā lielākā daļa kristiešu ir luterāņi, tad tādā izpratnē daudzi ir jau bērnu vecumā saņēmuši kristību. Baptistu draudzēs bērniņus svēta, par tiem aizlūdz. Visiem piemīt iedzimtais grēks. Ļaunums paverdzina cilvēku un pakļauj to dažādām kārībām, tas nespēj izlīgt ar līdzcilvēkiem. Kad cilvēks apzinīgā vecumā atzīst un nožēlo savus grēkus un lūdz un saņem no Pestītāja piedošanu, viņš kristībā apliecina savu jaunpiedzimšanu un kļūst par draudzes locekli. Svētajā Vakarēdienā apliecinām, ka Kristus ir

Dzīvības Maize. Kristus saka: „Kas šo Maizi ēd, nemirs nemūžam”. Tajos vārdos ir runa nevis par fizisko nāvi, bet gan par Mūžīgo Dzīvību.

Koris dzied „Dievs, kas esi mīlestība!”. Dziesmas autors ir komponists Pauls Dambis.

Mācītāja Elmāra Pļaviņa svētruna ir par 1. Kor. 2:1-5 tekstu. Ko Dievs šodien sagaida no Golgātas draudzes? Nav jāaizmirst, ka mēs visi, ne tikai draudzes kalpotāji vien, esam Dieva Vēsts liecinieki. Dievs sagaida šo mūsu liecību. Par to runā 2. vēstules Korintiešiem 1. nodaļa. Kā skolnieki saņem liecības ar atzīmēm par sekmēm iepriekšējā mācību periodā, tāpat arī mūsu katra dzīve un kalpošana tiks novērtētas, kad sastapsimies ar mūsu Kungu Jēzu Kristu. Lai mēs katrs varētu būt instruments Dieva Rokās, Viņa kalps un Viņa kalpone, Dievs mūs ir radījis pēc sava tēla un līdzības, ielicis Svēto Garu mūsu sirdīs, lai caur mums līdzcilvēki varētu ieraudzīt Dieva spēku. Kļūstot kristietis, tas nedzīvo vairs veco dzīvi, viņa dzīve izmainās, un tā ir liecība apkārtējiem. Dievs sagaida, lai mēs draudzē kopjam un attīstām savus talantus, lai ar tiem kalpojam. Tiekam aicināti uzticēties Dievam. Tā ir priekšrocība – būt kopā ar Kristu! Ja ticēsim, ka Kristus ir Glābējs, Viņš palīdzēs kalpot ar talantiem. Tā līdzcilvēki caur kristiešiem saskatīs un iegūs Dieva spēku. Draudzē un draudzes darbībā mēs esam viens otram vajadzīgi. Lai draudzes locekļi būtu nevis par piedauzību, bet cits citam un apkārtējiem par svētību. Nav jādzenas pakāļ pasaulei. Visā ko darām, mērķis ir pagodināt Dievu! Lai kristiešu dzīves liecībā varam saskatīt Kristu!

Koris dzied „Krusta ēnā”. Solo dzied Estere Šterna. Dziesmas autors ir Āris Anšķens.

Draudze vienojas kopdziesmā „Mēs nedzināmies pakāļ murgu tēliem.” Dziesmas vārdus pirms 103 gadiem sacerējis mācītājs Jānis Inķis un veltījis to savam tēvam, Veldas baptistu draudzes mācītājam Griģim Inķim 1908. gada 26.maijā Mūžībā aizejot, kā arī visu Latvijas baptistu vēsturisko celmlaužu piemiņai. Dziesmas pēdējā pantā ir vārdi:

„Šis ceļš, ak mūsu pēcnācēji, dēli,
Kas tagad jums tik ērts un iestaigāts,
Mums strādājot un lūdzot, agri, vēlu,
Ir asarām un sviedriem slacināts.

... Kaut jums šīs patiesības būtu svētas,
Par kurām tēvi mūžu devuši !”

Iepriekšējā desmitgadē no Golgātas draudzes locekļu vidus aizgājuši divi harizmātiski grupējumi, kas tagad uzsākuši patstāvīgu darbību Rīgā un tās apkārtnē. Tas viss atstājis iespaidu uz draudzes skaitlisko sastāvu un aktivitātēm. Nu jau Mūžībā aizgājušā mācītāja Andreja Šterna un tagadējā mācītāja, NBS virskapelāna Elmāra Pļaviņa darbības laikā draudzes, koņa un jauniešu aktivitātes turpina atjaunoties, draudze atdzimst. Draudzes jauniešu dedzīgā ticības pārlicība, vēlēšanās darboties

un aktivitātes rada pārlicību, ka draudzei Dieva spēkā ir droša nākotnes perspektīva. „Dievs neļaus savai laivai grimt”. Ticības spēkā, lūgšanu dedzībā un kalpošanas aktivitātēs Golgātas draudze iesoļo savā simtgadē.

Nobeigumā koris dzied Kohena (Cohen) „Aleluja!”. Solo dzied Marlēna Dombrovska. Pēc tam draudze un viesi pie atspirdzinājumiem pulcējas sadraudzības brīdī.

Enoks Biķis

Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes simtgade

Svētku draudze

Visi foto R. Augstroze

Draudze Ābolciemā (Applebachsville) svinēja savu simto dzimšanas dienu šī gada 2. oktobrī. Viesi bija sabraukuši no „maliņu maliņām”. Tālumnieki no Lat-vijas, Kalifornijas, pat Aļaskas. Kāds saskaitījis 160 galviņas, ieskaitot kori. Ir mīlīga gaisotne klausītāju solos. Laukā birdina sīks lietutiņš, bet caur skaistajiem stikla meistara L.Linauta logiem to neredz. Ir tikai acu prieks krāsās un attēlotos simbolos. Ziedi pie kanceles, ģimenes nolikti, mācītāja Augusta un Matildas Mēteru piemiņai.

Drīz redzam Dāvidu Šmitu apsēžamies pie ērģelēm, spēlējot variācijas par Viktora Baštika „Kā briedis brēc”. No ērģelēm var izvilināt nevien brāzmainus akordus, bet arī ļoti maigas skaņas, kuŗās ieklausoties paceļamies pāri ikdienai. Uznāk koris ar 33 dziedātājiem, apmēram puse vīru un puse sievietes balsis. Pēc draudzes priekšnieka Ralfa Augstrozes ievadvārdiem („Dziedam tā Kunga dziesmu svešā zemē”) skan kopdziesma „Brāļi, patiesību svēto”. Pirmo koŗa dziesmu, kas aicina: „Lai gaviles skan!” diriģē Ralfs un gribētos aplaudēt, bet pagaidām neviens to nedara, jāstāv mierā.

Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš, (kuŗam ap-rit 25 gadi šīs draudzes darbā), lasa 71. psalmu „Teici to Kungu, mana dvēsele un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis”. Filadelfijas latviešu baptistu draudzes sveicienu nes sūtnis Dr. Jānis Plostnieks. Abas draudzes arvien labi sadarbojušās, kopā dziedot kori, kopīgi svinot svētkus. Arī šīs draudzes dibinātāji nākuši no Filadelfijas draudzes. Vēlējums, lai Dievs svētī draudzes darbu arī turpmāk.

Koris Benitas Ukstiņas vadībā dzied „Es zinu vārdu”. Soprāna solo Astrīda Rudolfa (Rudolph). Sveiciens no vietējās evaņģeliski luteriskās latviešu draudzes mācītāja Dr. Arvīda Ziedoņa. Viņš piemin, ka ar Dr. Plostnieku sen pazīstams, bijuši klases biedri. Ar baptistu draudzi arvien bijusi laba sadarbšanās un novēl Dieva svētību arī turpmāk.

Bortnanska „Pateiciet tam Kungam visi” dzied koris, diriģē Žanis Gertners. Toronto latviešu baptistu draudzes sūtnis Leons Nams dod padomu: „Lai jūs paustu Dieva varenos darbus arī nākotnē!” O. Šepska Moteti (Cik mīlīgas Tavas mājas, ak Kungs) koris dzied Guntas Plostnieces vadībā.

Filadelfijas latviešu evaņģeliski luteriskās draudzes sveicienu nes māc. Ieva Dzelzgalve, aizlūdzot par draudzi, pateicoties Dievam par to, kas bijis un lūdzot svētību nākotnes darbam. Kopdziesmu „Uz pamata droša stāv ticīgiem nams”, koris un klausītāji dzied pārmaiņus, sekojot diriģentes Dagnijas Bērziņas mājieniem.

Rīgas Āgenskalna baptistu draudzes mācītājs Edgars Mažis savā svētrunā piemin, ka Latvijā šogad 163 cilvēki svin 100 gadu dzimšanas dienu. Cilvēka dzīvē tas ir gaŗš mūŗs, bet draudzei tie nav vecuma gadi. Dievs iesēja labo sēklu toreiz, kad ticīgie sāka pulcēties. Tie bija, ko mēs tagad saucam par veclatvieŗiem, astājuŗi dzimteni daŗādu iemeslu dēļ. Draudze dzimst grūta laikā caur bēdām un cieŗanām, pesimisti pareŗoja, ka tai būs īss mūŗs. Tas redzējums nav piepildījies. Pēc daŗu izpratnes, ja Dievs nespēj palīdzēt, tad mums jāiet palīgā. Teikumu „Cik liels ir mūsu Dievs” var rakstīt ar izsaucēju vai bez, bet var arī rakstīt un sacīt ar jautājuma zīmi. „Cik liels ir mūsu Dievs?” Kamēr Dievs ir nomodā, draudze būs! Vai tā nav, ka draudze veido mūsu ticību? Ja uzreiz draudzes nebūtu . . .

Draudzes darbība praktiskā veidā parādās caur palīdzību. Saiņi uz Latviju ir viens veids. Svarīgāk par saiņu saturu ir sirds mīlestība, kas tur iekŗā. Mums ar sievu Kristīni pirms 21 gada piedāvāja izglītības iespēju Savienotajās Valstīs. Tā bija palīdzība īstā laikā. Vēlējums, lai jūs vienmēr būtu atvērti citu vajadzībām.

Soprāns Inta Augstroze dzied A. Dvorŗaka „Dziediet jaunu dziesmu”, pavadījumu spēlē Dāvids Šmits.

No Bostonas draudzes sveicina Juris Alksnītis: draudze dzima pārmaiņu laikā – tuvojās I pasaules karŗ. Draudzi atsvaidzināja bēgļi no II pasaules karŗa. Padoms: staigājiet pa labo ceļu, tad atradīsiet mieru

Sadraudzības brīdī

savām dvēselēm.

Koris izjusti dzied Jāņa Baruŗa „Aleluja”, diriģē Vaira Gertnere. Klīvlādes draudzes sveicienu nes mācītājs Dr. Pauls Barbins: „Atveriet sirdis, lai variet ieraudzīt pelēkajā gaiŗo un parastajā, ikdieniŗķajā – mūŗīgo”.

No Čikāgas draudzes sveicina Pēteris Aļķe: „Pasaulē vienīgā cerība ir Dievs. Mēs svinam Kristus draudzes vienību, svinam Viņa Vārdu, pieminam Viņa kalpus, nevien mācītāju, vadību, bet arī māmiņas un vecmāmiņas, vectētiņus. Svinam to, ka Jēzus Kristus ir draudzes galva. Mēs šodien baudīsim kopīgu mielastu, bet mums apsollēts cits mielasts, kas mūs gaida debesīs.”

Ralfs Augstroze diriģē kori, dziedot A. Purva „Dienas ar Dievu” (O. Cakars). Koris un klausītāji dzied „Tā Kunga draudzes vienība”, mācītājs Dr. Uldis Ukstiņŗ teic svētīŗanas vārdus un aicina vēl neizklīŗ, bet noklausīties Dāvida Šmita spēlēto ērģeļu gabalu „Grand Choeur Triumphal in A Op.47”, komponists Felix Alexander Guilmant. Aizrādījums ir vietā, jo bieŗi izturamies tā, itkā postlūdes būtu tikai pavadījums mūsu lēnajai soļoŗanai uz durvīm, pa ceļam, sarunājoties savā starpā.

Ēdamzālē varam pie sienām apskatīt ielogotus grupu uzņēumus, gan no senākiem laikiem, gan nesenus. Skats slīd pār seju rindām un savās domās aizejam ciemos pie tās māsas, tās ģimenes. Daŗu labu zinām, ka vairs ŗai saulē nesatiksīm. Redzējam, ka Carlos un Ralfs un Armands gatavos uzņēumus arī no ŗodienas sanāŗšanas, viņu statīvi ar kamerām mirkŗķināja uguntiņas. Cik labi, ka tehniskā varēŗana ir aizstājuŗi magnēzija pulvera zibeņus, kas vecos laikos bērņus biedēja. Atceros, ka vienā bildē, kad man bija 5 vai 6 gadi, esmu sarāvusies čokurā un acis ciet, ļoti

Ziedu deva Guntai Plostņiecei

nepatika tie zibeņi.

Ieņemt vietas pie mielasta galdiem neviens nebija īpaši mudināms. Laukā lietutiņš turpināja birdināt, vajadzēja atlikt nodomāto gājieni uz kapiem, kas notika nākamajā dienā.

Sestdiens vakaru, pēc kopkoņa mēģinājuma, Inta un Carlos Augstrozes bija aicinājuši uz sadraudzību savā

plašajā mājā, kur noskatījāties filmu par dziesmoto revolūciju Igaunijā, kur viss norisinājās tāpat, kā tas bija toreiz Latvijā. Milzīgs koris dzied un tūkstošiem klausītāju aizrautīgi seko programmai. Patriotisms uzvirto dziedot valsts himnu „Mu isamaa” (Mana tēvija) un nevien igauņu publikai, bet arī mums, skatoties filmu, rodas mitrums acu plakstos. **L.P.**

Vēsturisks pārskats par Bukskauntijas latviešu baptistu draudzi

100 gadu jubilejā – otrie 50 gadi (1961–2011)

Tie latviešu baptisti, kas bija izdzīvi no savas dzimtenes pēc Otrā pasaules kara un atrada patvērumu Savienotajās Valstīs un citās pasaules malās, sagaidīja to dienu, kad Latvija atkal atgūva savu brīvību. Starp šiem ļaudīm ir arī Bukskauntijas draudzes locekļi. Neskaitāmās lūgšanas Dievs ir paklausījis. Šajos gados Bukskauntijas draudzes darba liela daļa saistās ar palīdzību Latvijai, palīdzību mūsu brāļiem un māsām Latvijas baptistu draudzēs. Piemēram, pirms draudzes 85. gada svētkiem, 1996. gadā, dievnama blakus zāle bija pildīta ar drēbju kaudzēm, kuņas māsas sagatavoja sūtīšanai uz Latviju. Caur Amerikas latviešu baptistu apvienību un tieši, kopš 1988. gada, kad sāka atvērties izdevības plašāk palīdzēt Latvijas draudzēm, draudze ir ziedojusi ap \$100,000, lai tiktu sludināta labā vēsts par Jēzu Kristu.

Draudzes ilggadējais mācītājs Fr. Čukurs mira 1986. gada 22. augustā. Viņš saslima jau 1985. gada novembrī. Kad draudze redzēja, ka māc. Fr. Čukurs vairs nevarēs uzņemties draudzes mācītāja pienākumus, par mācītāju aicināja Klīvlāndes draudzes mācītāju Uldi Ukstiņu. Viņš sāka savu darbu 1986. gada 1. jūlijā un viņa ievēšana par draudzes mācītāju notiek kopīgi ar draudzes 75. gada svētkiem. Tā šajā 100 gadu jubilejā viņš atzīmē 25 gadu kalpošanu Bukskauntijas draudzē. Māc. U. Ukstiņš 2002. g. iegūst *Doctor of Ministry* gradu Bēteles teoloģiskā seminārā Minesotā.

Ilggadējais koņa vadonis Ernests Ķeris 1990. gadā, pēc 40 darba gadiem, noliek savus pienākumus un par koņa diriģentu tiek ievēlēts Ralfs Augstroze. Brālis E. Ķeris vairākus gadus vēl turpina strādāt kā diriģenta palīgs. Citi diriģenta palīgi ir Dagnija Bērziņa, Fannija Stūrmane, Benita Ukstiņa un Zenta Viķe. Šodien vienīgi Benita Ukstiņa ir palikusi palīdzes amatā. Viņa arī ik svētdienas pavada koņa dziesmas.

Svētdienskolas vadītāja darbā māc. Rūdolfs Ukstiņš

kalpo līdz 1967. gadam. Ar 1968. gadu darbu pārņem brālis Kārlis Kalažs. Viņš kalpo līdz 1976. gadam. Viņam seko brālis Valentīns Stūrmanis, kuņš vada svētdienskolu no 1977. gada līdz 1985. gadam. Divus gadus, mācītāju pārmaiņu laikā, līdzās māsu pulciņa vadībai, svētdienskolas priekšnieces vietu ieņem māsa Mirdza Jaunzeme. Kopš 1988. gada svētdienskolu vada brālis Gatis Ķeris, kas pats ir izaudzis Bukskauntijas draudzes svētdienskolā. Viņam par palīdzi vel šodien ir Benita Ukstiņa.

Māsu darba vadību 1970. gadā ilggadējā priekšniece Marija Ormane nodod Valijai Bērziņai. Māsa M. Ormane ir viena no retajiem tā sauktajiem “veclatviešiem”, ļaudīm, kas iebrauca pirms Otrā pasaules kara un turpina aktīvu darbību draudzē. Māsa V. Bērziņa kalpo par priekšniece līdz 1975. gadam. Sākot ar 1976. gadu, priekšniece ir māsa Mirdza Jaunzeme. Viņa vada māsu darbu līdz 1990. gadam. Dažus gadus darbu vada kopīga vadības grupa, bet drīz par priekšnieci izrauga māsu Gaidu Gulbi, kuņa kalpo līdz to vada atkal kopīga vadības grupa: Silvija Augstroze, Vizma Tupīte, Benita Ukstiņa. Šajā, 2011. gadā, māsu pulciņa vadībā ir Silvija Augstroze un Benita Ukstiņa.

Jauniešu pulciņa vadītājas postenī Ausma Rieksta kalpo līdz 1965. gadam un to atkal ieņem 1968. gadā kā Ausma Ukstiņa, jo ir precējusies. Pulciņa priekšnieka amatā kalpo daudzi jaunieši, liecinot par rosīgu darbību. Tie ir: 1966. gadā Gaida Gulbe, 1967. un arī 1975. gadā Svens Kalniņš, 1969. un 1970. gadā Vizma Tupīte, 1971. un 1972. gadā, Liene Jaunzeme, 1973. un 1974. gadā, Edīte Bērziņa (1973. gadā kopīgi ar Silviju Kalažu), no 1976. līdz 1978. gadam Oskars Rieksts. No 1979. līdz 1986. gadam jauniešu pulciņu vada Gatis Ķeris. No 1987. līdz 1989. gadam Anita Ukstiņa, bet no 1990. līdz 1993. gadam Astrīda Ukstiņa. Uz dažiem gadiem jaunieši pārtrauc savu darbību, bet to atsāk kopīgi ar

Filadelfijas draudzes jauniešiem 1995. gadā. Šīs grupas padomdevēji ir Astrīda (Ukstiņa) Rudolfa (Rudolph) un Kristīne Makklaina (McClain). Ar 1998. gadu jauniešu pulciņa darbs izbeidzās. Daudzi no jauniešiem gan aktīvi strādā ALBA Mazā nometnē par vadītājiem, skolotājiem un audzinātājiem.

Jauns draudzes zars – Brāļu kopa, tiek dibināts 1964. gada oktobrī, lai pulcētu kopā brāļus referātiem un citām nodarbībām. No 1964. līdz 1969. gadam kopas vadītājs ir brālis Vilis Gulbis. No 1970. līdz 1976. gadam brāļu kopu vada brālis Fricis Jansons, 1977. gadā brālis Voldemārs Rieksts, 1978. gadā brālis Kārlis Augstroze. No 1979. gada līdz 1996. gadam, kad tas Kungs viņu aicina mājās, brāļu kopas vadītājs ir brālis Kārlis Kalažs. No 1997. un 1998. gadā Brāļu kopu vada Kārlis Augstroze. Tajos gados brāļu kopas nodarbībās tiek aicināti piedalīties visi draudzes locekļi. 1999. gadā

Braļu kopas darbība izbeidzās.

Tā ir Dieva lielā žēlastība, ka varam šodien svinēt Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes 100. gada svētkus. Tas ir liels gada skaitlis mazai ētniskai draudzei, bet protams tas nav mūsu nopelns, bet Dieva dāvana. Līdz ar Psalmistu izsaucamies: *“Teici to Kungu mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!”* (Palms 103:2) Kaut mūsu draudze ir daudz mazāka nekā 50. gada svētkos, tomēr uzticīgi pulcējamies katru svētdienu. Darbojās arī vēl svētdienskola, mūsu pulciņš un koris, dziedot gandrīz katrā dievkalpojumā. Aktīvi atbalstam darbu Latvijā, pagājušā gadā nosūtot caur ALBA un tieši kādus \$10,000. Mēs pateicamies Dievam par šo dienu, kad svinam svētkus un izlūdzamies Viņa svētību turpmākam darbam. *“Teici to Kungu mana dvēsele!”*
māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Gada svētki un Celsmes dienas

Edgars un Kristīne Maži Čikāgā

māc. Edgars Mažis

Čikāgas baptistu draudzes un Čikāgas draudžu sadarbības kopas aicināts, Rīgas Āgenskalna baptistu draudzes mācītājs Edgars Mažis ar dzīves biedri Kristīnu viesojās Čikāgā no 16. – 20. oktobrim.

16. oktobrī, svētdienas rītā 10:00 viņš sprediķoja Ciānas un sv. Pētera ev. lut. draudžu dievkalpojumā Ciānā.

Turpat 13:00 notika Čikāgas baptistu draudzes 104. gada svētki.

Sarmas Alļes ērģeļu ieskaņai sekoja Ciānas ev. lut. draudzes koŗa dziesmas „Ak, nāciet un sāciet“ (sena holandiešu meldija) un M. Jēkabsones „Rudens pateicība“ (V. Pļaviņa) Ingrīdai Jennings diriģējot, Sarmai Alļei ar klavierēm pavadot. Pēc kopdziesmas „Visvarens, visspēcīgs un mūžīgs ir Dievs“ ievadvārdus un lūgšanu teica draudzes mācītājs Rubens Andermanis. 1581. gadā rakstīto dziesmu no *Himmliche Harfe* ar V. Baštika vārdiem „Pateicība Dievam“ dziedāja Ciānas draudzes koris.

Māc. Oļģerta Cakara slimības dēļ svētku vadību

uzņēmas draudzes sekretārs Pēteris Alļe. Svētos Rakstus – Romiešiem 15: 1-6 lasīja Aivars Aistars. Ciānas draudzes koris dziedāja J. Baruša „Aleluja“, bet draudzes lūgšanu vadīja Pēteris Alļe.

Pēc kopdziesmas „Dievs, mūsu tēvu stingrais patvērumš“, svētrunu „Stiprie un nespēcīgie – vienā draudzē“ teica viesis māc. Edgars Mažis. Koŗa dziedātā J. Vītola „Dievs dziesma man“ (J. Ērmanis), tad ziņojumi, kollekte (ap \$1400) un kopdziesma „Kristīgā draudze, mūžīgā draudze“.

Ciānas koris, kur dzied un spēlē arī baptistu draudzes un katoļu kopas locekļi, mūsu svētku prieks un greznums, Ingrīdas vadīts, dziedāja savu pēdējo dziesmu – D. Aperānes „Gavilējiet tam Kungam“ (A. Voitkus un 100. Ps.).

Lūgšanu un svētības vārdus teica māc, Rubens Andermanis, Sarmas Alļes ērģeļu izskaņa. Liekas, svētki bija beigušies.

Bet nekā, ēdamzālē bija klāti galdi, siltas pusdienas, Pētera maize, Ainas torte, iepazīšanās ar Edgaru un Kriestīni, sadraudzība – jā, tāds ir īsts Čikāgas baptistu draudzes gadu svētku nobeigums!

Pirmdien 17. oktobrī sākās Čikāgas draudžu sadarbības komitejas Celsmes dienas, kuŗām māc. E. Mažis bija izvēlējis tematu: „Cilvēks, tauta, Dievs Vecajā Derībā“. Savai dzīves biedrenei Kristīnei, psihoterapeitei, ļoti veiksmīgi asistējot, viņi pirmdien,

